

ZARZĄDZENIE

Dnia 26 lipca 2023 r.

Sędzia Sądu Najwyższego Zbigniew Puskarski, po zapoznaniu się z pismem skazanego A. B. z dnia 20 lutego 2023 r., określonym jako „Wniosek na podstawie art. 9 § 2 k.p.k.” oraz aktami jego sprawy karnej

zarządził:

zawiadomić – przez doręczenie niniejszego zarządzenia – skazanego A. B., iż nie stwierdzono uchybień nakazujących wznowienie z urzędu postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 kwietnia 2005 r., sygn. akt II AKa 66/05, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2005 r., sygn. akt II K 38/03.

UZASADNIENIE

A. B. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2005 r., sygn. akt III K 38/03, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 kwietnia 2005 r., sygn. akt AKa 66/05. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 9 marca 2006 r., sygn. akt III KK 340/05, oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Pismem z dnia 20 lutego 2023 r. skazany A. B., powołując się na art. 9 § 2 k.p.k., zwrócił się o „zbadanie z urzędu sprawy III K 38/03 SO w B-szczy Wydziału III Karnego”. W uzasadnieniu wyraził pogląd, że „SSR del. do SO w Bydgoszczy nie miał legitymacji do orzekania w składzie gdzie występowało 3 ławników i 3 sędziów SO czy 3 ławników i 2 SSO, miał natomiast zgodę Ministerstwa występować sam – określony czas a potem z jednym SSO. Występował więc bezprawnie wraz z

ławnikami i 2 sędziami na niektórych sprawach”. Zdaniem skazanego Sąd był nienależycie obsadzony i „oczywiście doprowadza to do unieważnienia procesu”, nadto „art. 439 § 1 pkt 1 i 434 § 1 pkt 2 są adekwatne do w/w sprawy”.

Na wstępie należy zauważyć, że w uzasadnieniu postanowienia z dnia 9 marca 2006 r., sygn. akt III KK 340/05, Sąd Najwyższy zaznaczył, że uwzględnił m.in., iż „w toku postępowania nie wystąpiły uchybienia wskazane w art. 439 § 1 k.p.k.” Świadczy to o tym, że badał m.in., czy nie budzą zastrzeżeń składy orzekających w sprawie sądów, w aspekcie art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. Ma to znaczenie wobec treści art. 542 § 4 k.p.k., który stanowi, że wznowienie postępowania nie może nastąpić z przyczyn wymienionych w § 3, tj. z powodu uchybień o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji. Tym niemniej celowe będzie wyjaśnić skazanemu, że jego wystąpienie jest wynikiem nieporozumienia.

Z akt sprawy A. B. wynika, że skazany nie wymieniając sędziego z nazwiska, ma na myśli sędziego J. T., który jak sędzia delegowany orzekał w Sądzie Okręgowym w Bydgoszczy w jego sprawie III K 38/03. W aktach tej sprawy znajdują się pisemne decyzje działających z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości podsekretarzy stanu o delegowaniu sędziego Sądu Rejonowego w Bydgoszczy J. T. do „pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w Bydgoszczy, z prawem przewodniczenia w sprawach rozpoznawanych przez ten Sąd w pierwszej instancji w składzie jednego sędziego i dwóch ławników albo w składzie jednego sędziego” (k. 887-890). Z decyzji tych wynika, że wymieniony sędzia był delegowany do sądu wyższej instancji od dnia 1 grudnia 2002 r. na okresy półroczne, a od dnia 1 czerwca 2004 r. na czas nieokreślony. Nie ulega też wątpliwości, że sędzia J. T. w ramach delegacji został upoważniony do pełnienia wszelkich obowiązków sędziowskich w Sądzie Okręgowym w Bydgoszczy, w szczególności obowiązków orzeczniczych, z tym zastrzeżeniem, że funkcję przewodniczącego mógł pełnić tylko w sprawach, gdy Sąd ten orzeka w pierwszej instancji w składzie jednego sędziego i dwóch ławników albo w składzie jednego sędziego. Zatem nie było przeszkód, by sędzia J. T. uczestniczył w składzie orzekającym w sprawie III K 38/03, złożonym z dwóch sędziów i trzech ławników, któremu przewodniczył inny sędzia – sędzia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy; w

konsekwencji nietrafnie skazany dopatruje się w tej sprawie uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. (w praktyce udział sędziego w składzie orzekającym bez prawidłowego delegowania traktuje się jako uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w którym jest mowa o nienależytej obsadzie sądu, o czym pisał sam skazany).

Na koniec należy wskazać, że odniesienie się do wystąpienia skazanego A. B. nie wymagało wydania orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Organ ten niejednokrotnie wskazywał, że gdy strona wystąpi z wnioskiem o wznowienie postępowania z urzędu, utrzymując, iż zachodzi któraś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, w razie niepodzielenia tego poglądu jest dopuszczalne wydanie przez sędziego zarządzenia o niestwierdzeniu podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (zob. np. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48; postanowienie z dnia 7 grudnia 2021 r., V KZ 39/21).

Mając powyższe na uwadze, zarządzono jak na wstępie.

[K.K.]

[ł.n]